

UKA 2017/20
12.11.2017
Kelly Berthelsen

Forslag til: Inatsisartutlov nr. xx af xx. xxx 2017 om støtte til personer med handicap.

(Medlem af Naalakkersuisut for Sociale Anliggender, Familie, Ligestilling og Justitsvæsen)

Før jeg fremkommer med indlægget, ønsker vi at oplyse, at de to ord handicappede og folk er blevet handicappet på vort sprog benyttes forskelligt og har forskellig mening og at vi her i indlægget benytter ordet handicappede.

Indledningsvis vil Inuit Ataqatigiit udtrykke stor glæde, at man gennem loven om personer med handicap understreger, at de handicappede i lighed med alle andre folk i samfundet, på alle måder har ret til et så almindeligt liv.

Dermed tager samfundet et mileskridt fremad inden for en kort årrække. Vi har gennem vores liv oplevet, at handicappede som i udstrakt grad har brug for hjælp, blev flyttet til Danmark. Dengang havde man nedprioriteret de handicappedes eller familier til handicappedes psykiske velvære samt rettigheder og har prioriteret fysiske velvære.

Heldigvis prioriteres psykisk velvære, såsom samme muligheder i samfundet som alle andre, eget hjem og sågar tilpasset beskæftigelse, således at de handicappet for øget psykisk velvære ved at blive i vores land.

Men vilkårene skal løbende forbedres, ikke mindst skal vi have fokus omkring de personer der skal hjælpe de handicappede der hvor de har behov for hjælp og vi ønsker i denne forbindelse at opfordre Naalakkersuisut til at gøre en indsats for at uddanne medarbejdere inden for socialområdet.

Vi er enige og har fuld forståelse om definitionen af hvem der skal få ydet service i bestemmelserne i § 7, stk. 2 og ønsker at man i lovgivningen tager stilling til følgende: hvad der skal forstås ved langvarig funktionsnedsættelse, hvor vi mener at dette bør defineres mere præcist, hvor man inkluderer personer der som følge af alvorlig sygdom eller større behandlingsforløb har behov for langvarig genoptræning. For såfremt disse har fast arbejde og har været indlagt i mere end 120 dage, skal disse afskediges fra deres arbejde og må sætte deres lid til overførselsindkomster eller må nøjes med små overførselsindkomster, såfremt de ikke har været i beskæftigelse forud for behandlingen. Derfor ønsker vi at få oplyst, om de personer der må igennem en langvarig genoptræning eller behandlingsforløb har samme rettigheder som handicappede med behov for hjælp.

Ifølge bestemmelserne i § 9, er det kommunerne der kommer med indstilling om optagelse til døgntilbud og hvor det er Naalakkersuisut der har beslutningskompetencen, hvorved det er Naalakkersuisut der har ansvaret for, at der er tilstrækkelig kapacitet

for at imødekomme behovet. Kan det forestilles at kommunerne gennem bloktilskuddet, får hele kompetencen omkring optagelse til døgntilbud, det være sig beslutningskompetencen, idet kommunerne har haft hele ansvaret omkring de handicappede gennem flere år.

Dette vil medføre at den dobbelte tilsynsopgave der er nævnt i §§ 13 og 14 bliver overflødig, hvorved den centrale tilsynsmyndighed alene kommer til at udføre tilsynskompetencen, hvor kommunerne så skal stå for den daglige drift af døgntilbuddene.

Måske vil dette skridt være et for stor skrid i dette lovforslag, men man skal fremadrettet have for øje, at ansvar bliver overdraget kommunerne, dette også for at undgå dobbeltadministration.

Lovforslaget lægger ligeledes op til, at de handicappede så vidt muligt skal bo på deres egne hjem. Såfremt det bliver tilfældet, så må der være midler til rådighed for, at Det Landsdækkende Handicapcenter kan foretage rejser i hele kysten, for at rådgive for at sikre, at forældrene får så fyldestgørende rådgivning som muligt for at sikre de intentioner der ligger bag lovforslaget.

Vi opfordrer ligeledes til, at man foretager klare beslutninger om hjemtage personer med vidtgående handicaps der bor i Danmark, idet vi såfremt har dækkende tilbud her i landet, må give dem mulighed for at kunne vende hjem.

Hvad angår § 23, ønsker vi at gøre opmærksom på, at sygdomme der måske ikke kunne kureres tidligere, i dag kan kureres og som nogle gange kræver langvarige behandlingsforløb. Vi ønsker at man sikrer, at folk der gennemgår langvarige behandlingsforløb anses som ikkevedvarende handicappede og dermed kan opnå fuld hjælp. Ligeledes fysiske smerter, som man måske ikke havde været opmærksomme på før, det være sig koldskulder, som kan medføre langvarig midlertidig uarbejdsdygtighed, ønsker vi at man er opmærksomme på, at disse også bliver medtaget ordningen.

Vi har gennem årene kunnet konstatere, at nære pårørende, eksempelvis samlevende, forældre eller børn, som utrættelig hjælper de handicappede, men som på grund af deres slægtskab med den handicappede ikke kan få løn som en almindelig støtteperson. Da man skal betale samme løn for samme indsats, skal vi opnå, at der ikke skal være forhindringer for, at disse også kan modtage passende løn for deres indsatser.

Vi ønsker at opfordre til, at man i forbindelse med udarbejdelse af bekendtgørelse i forbindelse med de sagsbehandlingsregler der nævnes i § 72, medtager forbigående nedsatte fysiske og psykiske evner, som man måske ikke havde været opmærksomme på, det være sig koldskulder.

Med disse korte bemærkninger og med ønske om at man i udvalget medtager de ønsker eventuelle ændringer og tanker vi fremkom med, opfordrer Inuit Ataqatigiit til, at lovforslaget henvises til relevant udvalg.

Tak